

M 299 670

Roberto Santiago

ZTRACENÍ V ČASE

Dobrodružství rodiny Balbuenových
na Divokém západě

★ Od autorů série ★

FOTBALÁCI

HOST

Jmenuju se Sebastián Balbuena, stejně jako můj táta a můj děda a můj praděda.

Myslím, že i můj prapraděda se jmenoval Sebastián Balbuena, ale tím si nejsem jistý.

Všichni mi říkají Seba.

Je mi jedenáct let a právě v tuhle chvíli mě pronásleduje tucet Siouxů na koních a chtějí mě skalpovat.

Já jedu na červeném kole.

Prchám.

Do pedálů šlapu ze všech sil.

Není to jen tak ledajaké kolo.

Je to Kawasaki 3W2 s hydraulickým hnacím ústrojím poslední generace, osmi převody, aerodynamickým sedlem, ráfky a obručemi z ocelové slitiny a přehazovačkou německé výroby.

Upravím si na nose brýle a kmitám nohama tak rychle, jak to jen jde.

Siouxové jsou stále blíž.

Slyším jejich válečný pokřik. Dusot kopyt jejich koní.

Nepřestávám šlapat, ale otočím hlavu.

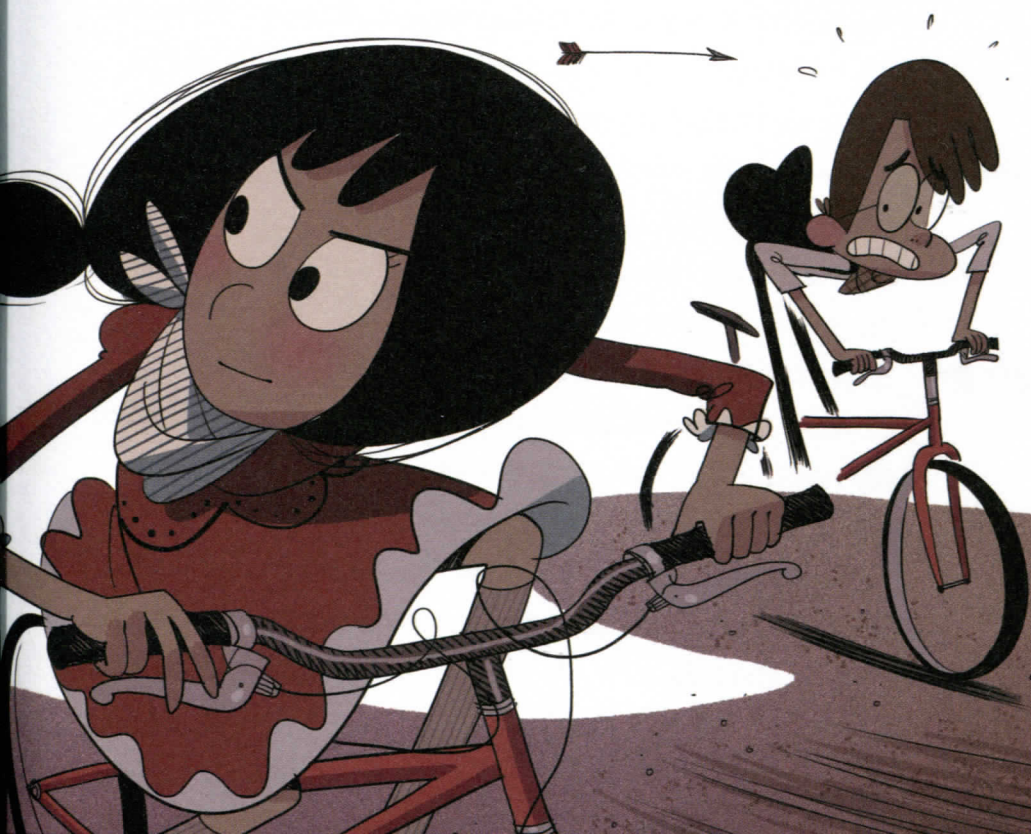
Vedle mě jede na úplně stejném kole, jako mám já, moje souseďka María.

Postaví se na pedálech a taky šlape ze všech sil.

Maríe je jedenáct let jako mně.

Má tmavé oči a vlasy a je hodně rychlá, umí skvěle hrát na playstationu a vždycky, když se usměje, udělají se jí ve tvářích legrační dólíčky.

Podle mě je nejsympatičtější a nejrychlejší a nejhezčí z celé naší ulice i z celé školy.

Moje sestra Susana by ale určitě nesouhlasila.

Je totiž přesvědčená, že nejhezčí a nejsympatičtější a prostě nejvíc nej je ona.

Ale to je teď stejně jedno. Jestli nás Siouxové chytí, je po všem.

Vyměním si s Mariou pohled.

Oba nejspíš myslíme na to samé.

Sice jedeme na nových a nádherných kolech Kawasaki 3W2, ale...

Nemáme šanci uniknout!

Jsme na neuvěřitelném místě: v údolí Mudrců.

Podle všeho je to posvátné místo.

Asi kilometrová planina obklopená horami, kde není nic než prach a kaktusy.

Siouxové už nám dýchají za krk.

V ten okamžik kolem mě proletí šíp a lehce mě škrábne.

Div že mě netrefil.

Tihle indiáni si neberou servítky.

Je jim fuk, že jsme jen děti.

Je jim fuk, že nás vůbec neznají.

Považují nás za nepřátele a v hlavě mají jedinou myšlenku. Chtějí nás chytit a uříznout nám skalp.

María a já dál usilovně šlapeme do pedálů.

Sviští kolem nás čím dál víc šípů.

Jeden šíp ozdobený zeleným perem se zabodne do zadního blatníku mého kola.

Ještě chvílku a dohoní nás.

Lapí nás.

A pak s námi skončují.

Přísahám, že jsme nic neprovedli.

Jenže oni to vidí jinak.

Myslí si, že jsme znesvětili hroby jejich předků.

Jejich řev se stále přibližuje.

Dvě děti na kolech přece nemůžou uniknout bandě rudochů
na koních.

Nedá se nic dělat.

Musím se připravit na nejhorší.

Už nás skoro mají.

Za chvíli nás jeden z jejich šípů propíchne.

Nebo nás trefí jednou ze svých smrtících seker.

Dopadnou nás.

Teď.

Ale pak...

Právě v tom okamžiku...

Křik ustal.

Kolem hlav už nám nehvízdají šípy.

Dusot koní se ozývá z čím dál větší dálky.

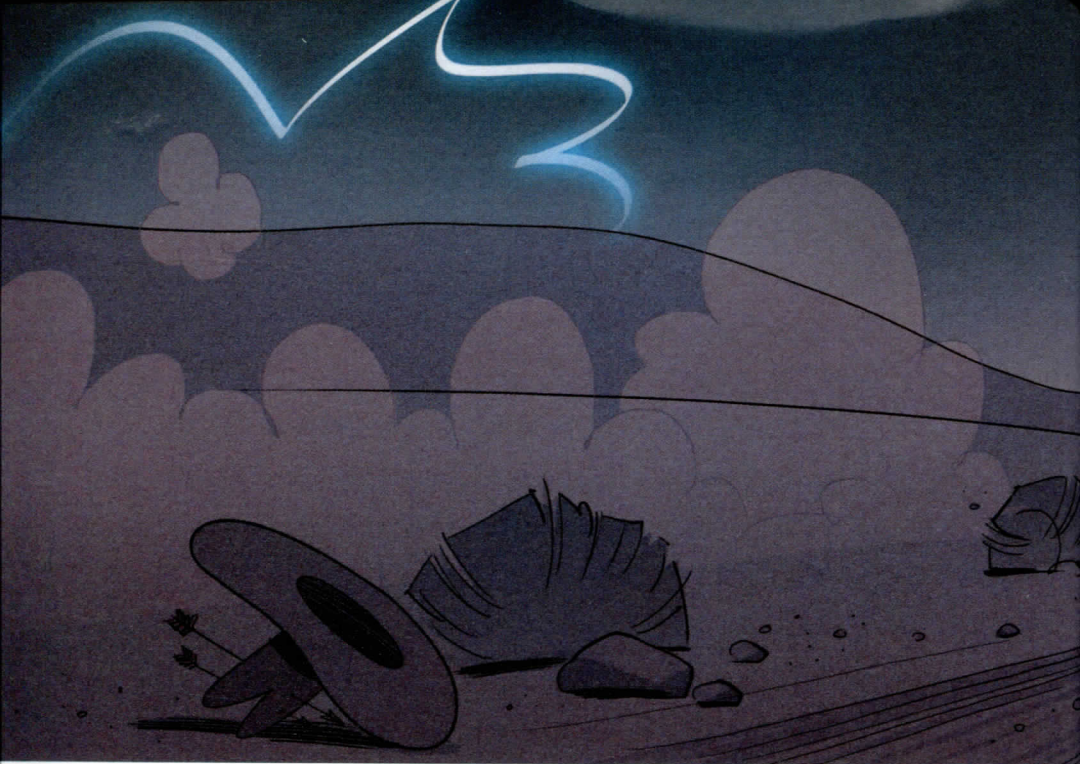
Co se stalo?

Stále dupu do pedálů, ale ohlédnu se za sebe.

A to, co vidím, mě naprosto ohromí.

Indiáni se otočili a cválají na svých koních na opačnou stranu.

„Oni jedou pryč!“ houknu.

„Cože?“ zakřičí María.

„Jedou pryč!“ zopakuju. „Ti indiáni se otočili a jsou fuč!“

Konečně zastavím.

María mě napodobí.

Ohlédneme se za svými pronásledovateli.

Jak se vzdalují.

Dokonce teď jedou ještě rychleji než předtím.

Na úplně opačnou stranu, než kde jsme my.

„Myslíš, že si to rozmysleli?“ zeptá se María.

„Možná se v nich hnulo svědomí,“ pokrčím rameny. „Nebo si vzpomněli na něco děsně důležitého, jen se podívej, jak pádí.“

Vyměníme si s Marií pohled, ale nedá se říct, že bychom z toho byli zrovna moudří.

A pak dostaneme odpověď.

Země se nám pod nohama zachvěje.

Nejdřív je slyšet skoro nezřetelný šum.

Postupně se ale změní v ohlušující hřmot.

Otočíme se a hledíme zase před sebe.

Zpoza kopce se vynoří ohromný oblak prachu.

Je přímo před námi.

Země se otřásá.

Je to hurikán?

Nebo tornádo?

Nic takového.

Je to něco mnohem horšího.

Stádo bizonů!

A řítí se přímo na nás!

Už jsou skoro před námi.

Tak proto se ti Siouxové otočili a vzali nohy na ramena.

Bizonů jsou stovky, možná tisíce.

Pro ty, kdo takového bizona nikdy neviděli, dodám jen jednu věc: fakt nahánějí hrůzu!

Bizon je jedno z největších a nejzvláštnějších zvířat na světě.

Jeden bizon váží víc než tisíc kilo.

Přesně tak. Víc než tunu!

A na to, jak jsou velcí a těžcí, umí pořádně rychle běžet.

A stádo těchto zvířat běželo přímo proti nám.

Teď už se vážně nedalo vůbec nic dělat.

Co nevidět nás ušlapou bizoni.

Stáli jsme s Mariíou celí zkoprnělí.

Podíval jsem se na ni a řekl jsem to jediné, co mě v tu chvíli napadlo:

„Maríou, nevím, jestli je na to správná chvíle, ale chci, abys věděla, že i když někteří lidi ze školy říkají, jak... i když jsi asi slyšela... tě ujišťuju... přísahám ti, že...“

„Co?“ zeptala se Maríou.

Přímo tady.

Uprostřed údolí Mudrců.

Když nám hrozilo ušlapání stádem bizonů.

Řekl jsem to, co nejspíš mohla být moje poslední slova:

„Nikdy jsem se nedržel za ruku s Raquel Pastorovou z páté bé.“

Není snadné to vysvětlit.

Takže nebudu chodit kolem horké kaše.

A prostě to řeknu.

Propadl jsem se skrz černou díru v čase.

Radši to zopakuju, pokud to někdo nepochopil.

Černou dírou jsem se přemístil v čase a prostoru.

Přesně takhle, jak to říkám.

Opravdickou černou dírou.

Takovou, které obvykle zkoumají vědci.

Jenže já ji nezkoumal.

Já skrz ni doopravdy prošel.

A vrátil se o sto padesát let do minulosti.

A k tomu jsem se objevil deset tisíc kilometrů daleko od našeho domu.

A to všechno kvůli černé díře, která se objevila v Moratalazu.

Možná se vám to zdá zvláštní.

To se nedivím.

Mně to taky připadá úplně neskutečné.

A navíc jsem tou dírou necestoval sám.

Byli se mnou můj táta, mí sourozenci, naše sousedka Mari Carmen a její dcera María.

Než budu pokračovat, chtěl bych vám říct jednu věc: všechno, co vám tady budu vyprávět, je pravda pravdoucí.

Do posledního puntíku.

Mohl bych si toho spoustu vymyslet, abych z toho vyšel líp, abych působil statečnější, důvtipnější, prostě lepší.

Ale já vás ujišťuju, že tenhle příběh je pravdivý a mnohem zajímavější než cokoli, co bych si uměl vymyslet.

Takže začnu od začátku:

Narodil jsem se v Moratalazu, což je madridská čtvrť plná vysokánských budov, která je slavná, protože odsud pochází známý zpěvák Alejandro Sanz, ale taky protože je zapsaná

v Guinnessově knize rekordů — jednou v neděli tu totiž uvařili největší paellu na světě. Jedlo ji víc jak sto lidí.

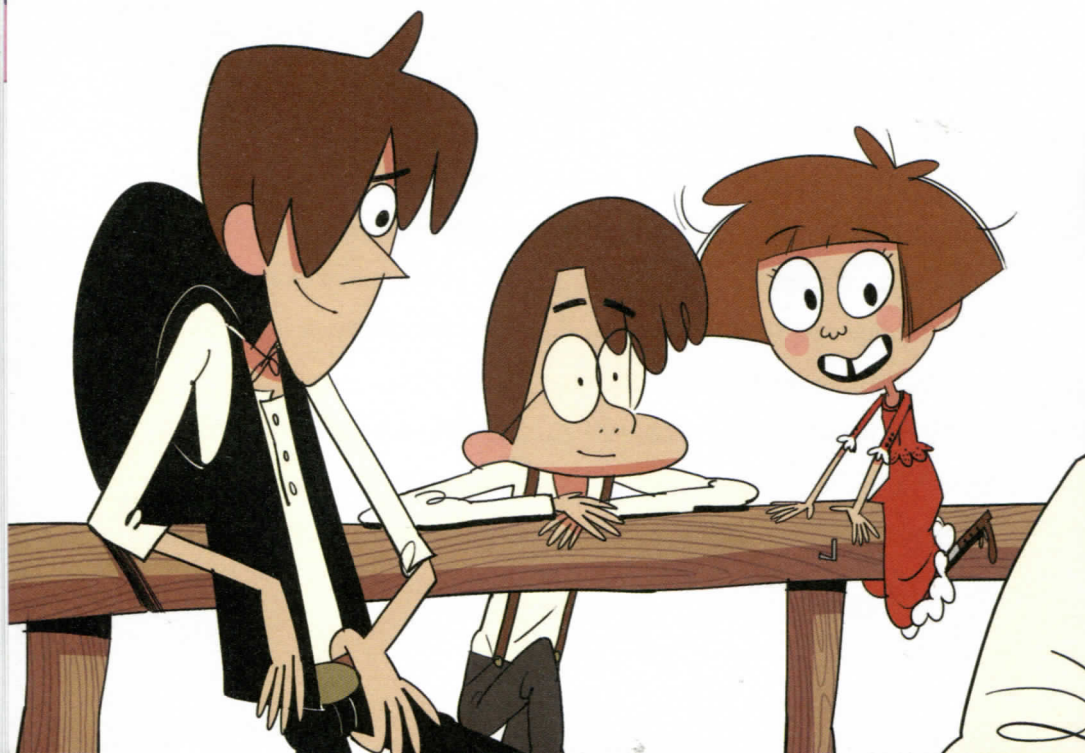
Můj táta se jmenuje Sebastián Balbuena, stejně jako já, a pracuje u městské policie.

Můj starší bratr se jmenuje Santi, je mu patnáct a dny tráví tím, že mě pohlavkuje a cvrnká mě do hlavy.

Moje sestra Susana je z nás nejmladší (nedávno oslavila desáté narozeniny) a je to jediná holka v naší rodině.

Maminka mi umřela. Už je to dávno.

Byl jsem ještě úplně malý.

Ale to je na jiné vyprávění.

Protože to, co se chystám vyprávět teď, se nestalo v Moratalazu.

Stalo se to na jiném místě o hodně dál.

Na místě, kde lidi jezdí na koni a nosí u pasu zavěšené pistole, a když si nedáš pozor, začnou tě na koních honit Siouxové.

Mluvím o Divokém západě.

Ano, Divoký západ.

Tam, kde žijí indiáni.

A šerifové.

A kovbojové.

Kde se chodí pít do saloonu.

Je tam i sedmá kavalerie.

A Siouxové.

Nevím, jak to bude znít, když to takhle řeknu.

Ale je to naprostá pravda.

Je to vážně jízda.

Jako ocitnout se ve videohře nebo ve filmu.

Ale taky to má své nevýhody.

Když si nedáte bacha, můžou vás odprásknout při přecházení ulice.

Nebo můžete přijít o skalp.

Nebo vás ušlape stádo divokých bizonů.

Tak tedy dobrá. Každý den prožívám hromadu dobrodružství.

Jsou tu koně, přestřelky, legendární psanci, divocí indiáni...

a to všechno je fakt paráda.

Ale občas se mi stýská po našem domě v Moratalazu.

Po škole a kamarádech.

Po hraní fotbalu na dvorku.

Chybí mi bloumání po obchodním centru.

A kino.

Můj playstation.

A spousta další věcí.

A právě o tom všem je tenhle příběh.

O našich dobrodružstvích daleko od domova.

A taky o našich pokusech vrátit se domů.

Táta mi vždycky povídal, že člověk nedokáže pořádně ocenit, co má, dokud o to nepřijde.

„Sebo, pozorně mě poslouchej,“ řekl mi jednou, když jsme si dávali pizzu se čtyřmi druhy sýrů. „To, co máš, nedokážeš nikdy pořádně ocenit, dokud o to nepřijdeš. To ti povídám.“

A pak si kousl do pizzy.

Táta mi tu větu zopakoval ještě mockrát.

Můj táta věci hodně opakuje.

Já ho tehdy moc neposlouchal.

No dobře.

Teď už to můžu říct, i když se za to stydím.

Táta měl pravdu.

Stýská se mi po spoustě věcí.

Po věcech, které jsem měl, ale ani jsem si pořádně neuvědomoval, že je mám.

Jako jsou třeba kamarádi ze školy.

Závody na skateboardu.

Fotbalové zápasy.

Hraní na playstationu.

Nebo sledování filmů s mojí sousedkou Mariíou.

Nebo...

No, už se asi opakuju.

Nejspíš jsem celý táta a taky mě baví opakovat věci pořád dokola.

Nevím.

Jde o to, že všechno začalo, jak se to tak obvykle stává, jednoho úplně normálního dne.

Byli jsme v supermarketu v naší čtvrti a...

